Proletari din toate țările uniți-vă!
In lupta pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VI Nr. 52 (304) ⋆ Miercuri 14 Iulie 1954 ⋆ 4 pag., 15 bani

La Palatul pionierilor din București, s'a deschis de curând o tabără de curte. Aici, în fiecare zi vin pionierii din câte un raion, ca să-și petreacă o zi de tabără. Astăzi au venit pionierii din raionul „Grivița Roșie". Din careu ei urmăresc cu drag cum se înalță drapelul roșu care strălucește în bătaia soarelui, tot mai sus, tot mai sus.

Primele zile de vacanță

PRIMA ZI

— Hai, mai repede, mai repede!

— Incă puțin Petre, încă puțin!

Alergarea se apropie de sfârșit. Din grupul de băieți care pornise ca un iureș, la început s'au desprins unul câte unul și acum fiecare luptă să ajungă primul la linia de sosire. Ultimii metri sunt străbătuți parcă într'o clipită și iată că firul se rupe sub apăsarea ușoară a pieptului primului sosit: Nicolae Boitoș. Imbujorat și obosit, e deîndată înconjurat de prietenii din detașament care-l felicită bucurându-se odată cu el.

— Ai fugit, nu glumă...

Câteva clipe mai târziu, chemarea „arbitrului" întrerupe entuziasmul stârnit de prima victorie. Toate privirile se îndreaptă spre groapa de sărituri. Firul în chip de ștachetă se ridică din ce în ce mai sus, deși deseori e doborît. Iată acum urcă: 1,5 m... 1,10 m... Concurenții se împuținează. 1,15 m... Ultimul și cel mai sus a sărit Carol Imre. Și, rând pe rând, pionierii se întrec la sărituri în lungime, la aruncări cu grenada, la alergări de fond...

Așa și-au început vacanța copiii din Gilău, regiunea Cluj.

MARȚI

Dimineața de cum soarele a aurit vârfurile copacilor din pădurea Suceagului, pe poarta taberei ieși o coloană veselă. Pionierii au plecat spre pădure, cântând.

Pornind pe cărările pădurii, fiecare și-a găsit deîndată o ocupație atrăgătoare. Ici, unii, răsfirați printre tufele de fragi, colo, alții, aplecați deasupra unui fluture catifelat care urma să-și ia locul în insectar. După un timp, în pădure coborî liniștea. Totuși pionierii mai erau încă acolo. Adunați într'o poiană umbroasă, ascultau povestea pe care o depăna cu glas domol dar tânăr de băiețandru, Pop Gheorghe. Spunea „Făt Frumos din lacrimă".

Basmul a luat sfârșit. Atunci cineva a propus să înșire ghicitori „din popor adunate". Și se porniră fiecare să spună cele auzite dela părinți, vorbe cu tâlc ascuns dar înțelept. Mult le-a dat de furcă tuturor ghicitoarea spusă de Vasile Lăpușneanu dintr'a II-a care i-a întrebat:

„Ce crește cu rădăcina în afară?" Nimănui nu i-a dat prin minte că „planta" aceea ar putea fi țurțurele de ghiață. Deasemeni i-a pus pe gânduri ghicitoarea Doinei Vădan: „Dintr'o vale adâncă multe ciori se ridică" (aburii). Ar mai fi petrecut ei mult așa, dacă gornistul nu i-ar fi chemat spre casă.

AZI PLOUĂ

Și ce-i cu asta? In tabără e totuși vesel. Aici unde e liniște se joacă șah și se citește. Și dincoace e liniște. Se joacă un joc de atenție, de memorie. Acum e rândul lui Istvan. El stă în fața mesei încărcată cu zeci de mici obiecte și le privește cu atenție. Regula jocului cere ca după aceasta să iasă din sală. Curând se întoarce și privește încordat. Oare s'a produs vreo schimbare în așezarea obiectelor? Conducătorul jocului are dreptul să o facă pentru a încerca spiritul de observație al jucătorilor. Da! Istvan a descoperit schimbarea. Guma și-a schimbat poziția. Acum stă pe o muche. Dincolo unde se aud voci, se repetă o piesă pentru prima reprezentație a teatrului de păpuși.

Afară plouă dar în tabără e totuși vesel.

★

Pionierii dela Școala din Gilău vin de puține zile în tabără dar ei pot povesti multe despre felul cum au petrecut primele zile de vacanță. Citesc, fac sport, ajută acasă, se odihnesc și ajută satul. Ii găsești pretutindeni. Pe parcela de maci a gospodăriei, pe câmp, legând cărțile la biblioteca sătească sau reparând hărțile școlii. Frumoase zile... Și vacanța abia a început.

Tatiana DORU

Tabăra de curte a pionierilor din Țicleni

Zilele trecute, îmbrăcați în frumoase costume naționale, pionierii și școlarii din comuna Țicleni se îndreptau voioși spre locul unde avea să se deschidă tabăra de curte.

Ei știau că în tabără vor avea o bogată activitate sportivă, că vor face excursii și vor învăța lucruri noi. N'au uitat să-și propună ca în cadrul taberei să ajute și la muncile agricole.

Tinerii arheologi deabia așteaptă să-și înceapă lucrul. In urmă cu câțiva ani în dealul „Cetatea" (din comuna lor) s'au găsit vase de lut nears, iar în apropierea comunei a fost descoperită o falcă de mamut și două ciocane de piatră șlefuită. In vara aceasta ei vor face noi săpături la „Cetatea" și împreună cu tovarășul director al taberei vor cerceta împrejurimile comunei.

Naturaliștii taberei vor îngriji și în vacanță grădina școlii, unde au semănat mai multe soiuri de plante industriale: ricin, bumbac, in, cânepă.

Pentru a studia structura rocilor din munții Parâng, pionierii din Țicleni vor face o excursie la Sadu și de acolo vor merge mai departe pe Valea Jiului până la Petroșani, pentru a cunoaște viața minerilor și a copiilor de acolo. Ei vor vizita și tabăra de pionieri dela Cărbunești. Acestea sunt doar câteva din lucrurile pe care și le-au propus în planul de muncă al taberei de curte pionierii din comuna Țicleni, regiunea Craiova.

Petruța MUNTEANU

VARA PIONIEREASCĂ

Cântec despre vacanță

Hei, vacanța așteptată
A venit din nou, copii.
Bucuria noastră toată
Ce-i acum, dar ce va fi!

Pionieri și pioniere
Vara toată vom umbla
Pe câmpii la floricele
Peste tot vom colinda.

Și în tabere de curte
Și la mare'n colonii,
Invăța-vom lucruri multe,
Multe lucruri noi vom ști!

Vara veselă primește
Toți copiii cu blândețe.
Leneșii-i disprețuiește
Și-i trimite să învețe!

După-un an de străduință
Iată acuma am ajuns
Și cu'n cânt de biruință
Noi în vară am pătruns!

Dragă școală, noi acum
Bucuroși te-am părăsit,
Și-am pornit voioși la drum
Cu vacanța ce-a sosit!

Alexandru OPROESCU
cl. a VII-a elem.
comuna Nehoiu, raionul Cislău
regiunea Ploești

E bine...

Incep zilele calde de vară...
E bine să le petreci în tabără,
Sus, pe plaiuri la munte
Printre stâncile cărunte,
Sau să le petreci la mare
Sub raze fierbinți de soare.
In toate părțile e bine.
E bine și-acasă la tine!
Ei, la școală înveți multe, —
Frumos e 'n tabăra de curte!
Vizitezi un muzeu, o cetate,
Faci excursii îndelungate,
Mai joci un șah, mai vezi un film,
Și de vacanță te bucuri din plin!

Gelu DRAGOMIR
cl. a VII-a, Șc. elem. nr. 10,
Orașul Stalin

In cinstea glorioasei aniversări a eliberării patriei

O nouă școală

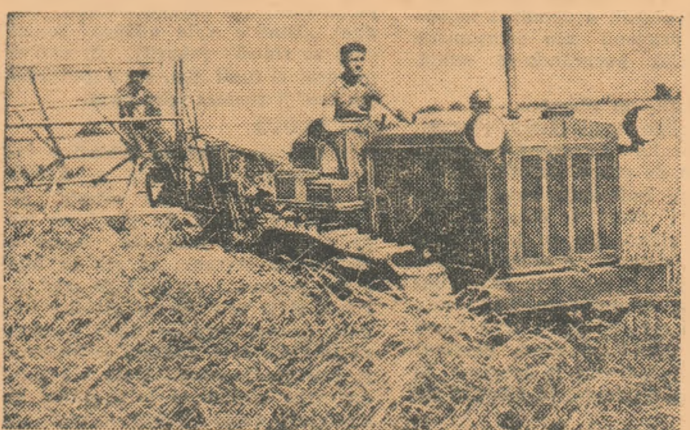
— De-acu' e vremea să aibă și copiii noștri o școală ca lumea, — și-au zis țăranii muncitori din satul Luncași, raionul Pașcani. Și ei știau din pilda altor sate că dorința asta poate fi împlinită prin autoimpunere.

Zis și făcut. In luna Aprilie, pe când școlarii se pregăteau de examene, în Luncași s'a pus temelia noii școli.

— Invățați bine, și-apoi vă răsplătim cu o școală nouă — li s'a spus școlarilor.

Acum, prin Iulie, după scurtă chibzuială, țăranii muncitori au hotărît să termine școala până la 23 August. Zidurile se ridică așa de repede. de parcă pe schele ar lucra chiar Meșterul Manole. Manole nu-i pe schele, dar sunt alți meșteri pricepuți ca Anton Sprânceană, Aurel Tâlmaciu, Anton Cojocaru și alții.

In ziua marii sărbători școala va fi gata. La toamnă, elevii din Luncași vor învăța într'o școală nouă.

Pe ogoarele Gospodăriei agricole colective Panduri-Pietroiu din regiunea Constanța, a început secerișul.

La Filatura din Lupeni

Mulți dintre voi cunosc truda viermelui de mătase, care zile în șir cu un fir subțire și nesfârșit se închide într'o gogoașă. Din aceste gogoși se fac apoi minunate veșminte din mătase naturală. Dar mătasea e atât de căutată, încât borangicul nu poate să ajungă. De asta oamenii au născocit mătasea artificială, mai ușor de obținut și mai ieftină.

Una din marile noastre fabrici de mătase artificială se află în Valea Jiului, la Lupeni. Aici se fabrică mătase artificială din celuloză (lemn), prin procedeul vâscozei, adică prin topirea celulozei cu sodă caustică. Din lichidul vâscos, se trage un fir subțire și strălucitor ca cel de borangic.

In cinstea lui 23 August, textiliștii din Lupeni s'au angajat să dea fire de mătase mai multe și mai bune ca până acum. In luna Iunie, planul pe întreaga întreprindere a fost realizat în proporție de 100,1 la sută. In luna asta, chiar în primele zile, bobinatoarele Diția Ciucur, Gheorghina Oanca și Ana Doicsar din secția bobinaj au reușit să întreacă planul cu 102 — 148 la sută.

„Acum e rândul nostru...“

Era ziua la amiază. Intr'una din camerele școlii din comuna Drăghiceni, raionul Caracal, un grup de pionieri și pioniere discutau gălăgioși.

— Este foarte bine că ne-am pregătit din vreme, spuse conducătoarea unității. Ați văzut cu toții: orzul s'a copt ba și grâul. Mâine, poimâine, va începe secerișul, va trebui să mergem la strânsul spicelor pe urmă iată-ne și la arie. Așa că o să ne prindă bine că ne-am pregătit programul artistic din timp.

Deodată ușa se deschise larg și în cameră intră Măceșanu Vasile. Pe fața lui aprinsă ca jăraticul, apăruseră broboane mari de sudoare.

— Știți... știți, se grăbi el să vorbească deabia trăgându-și răsuflarea, am o veste!

Gălăgioșii amuțiră.

—Iată, vin dela câmp, continuă Vasile. Secerătorile dela Gospodăria agricolă colectivă „Jan Dobrescu“ au început încă de ieri secerișul. S'au secerat mai bine de 30 hectare de orz și grâu: acum noi... noi...

— Da, acum este rândul nostru, interveni Ghiță Elena, conducătoarea grupei nr. 1. Trebuie să mergem pe urmele secerătorilor și nici un spic să nu lăsăm neadunat.

Vestea adusă de Măceșanu a încheiat pe loc discuția de până acum. Cei 21 pionieri din această unitate au și hotărît ce au de făcut.

— Mâine vom și porni la strânsul spicelor, și-au propus ei.

A doua zi, pionierii, răspândiți de-a-lungul miriștilor, au adunat spicele de pe cele 30 ha. secerate. De acum ei vor fi zilnic pe urmele secerătorilor, adunând spicele de grâu, care vor fi trimise legate în snopi la arie. Ei au făgăduit să nu lase în vara aceasta nici un spic pe miriști.

Gh. NEGREA

50 de ani dela moartea lui A. P. CEHOV

„O, dacă ar veni mai repede acea viață nouă, luminoasă, când vei putea să privești drept și curajos în ochii soartei tale, să fii conștient că ai dreptate, să fii vesel, liber“.

(A. P. Cehov)

„In copilăria mea n'am avut copilărie...“ mărturisea odată cu un zâmbet amar Anton Pavlovici, amintindu-și de prima parte a vieții sale petrecută în orașul Taganrog, unde tatăl său ținea o prăvălioară. Despotismul și minciuna, — cu aceste două nedreptăți a avut el de luptat încă din fragedă vârstă. Acasă era bătut crunt pentru orice fleac de tatăl său, un om care avea două idealuri: corul bisericii și negustoria. Il bătea pe Anton ca să cânte corect la biserică și-l bătea ca să înșele cumpărătorii la cântar. Nici la liceu nu era mai bine. Profesorii, mărginiți și răi, căutau să-și îndobitocească elevii, să facă din ei niște slugi supuse ale țarismului. De teroarea profesorală, Cehov avea să-și aducă aminte toată viața și multe povestiri ale sale aveau să înfiereze pe acești „oameni în cutie“, cum i-a numit el, referindu-se la lipsa lor de orice orizont de gândire.

Totuși, în aceste împrejurări grele, micul Anton împreună cu frații săi au căutat să nu se lase înfrânți. Incă de pe atunci, el și-a ales ca armă de luptă râsul, râsul batjocoritor și tăios față de tot ceea ce era rău, nedrept. In ciuda greutăților vieții, el era veșnic vesel, gata să-i înțepe pe nătărăi cu o glumă tăioasă.

Pe la vârsta de 20 de ani, prin 1880 pe când era student la medicină, începe să publice mici schițe humoristice, sub pseudonimul Antoșa Cehonte. Măraunta nobilime provincială înrăită și incultă și mica burghezie egoistă, sunt cele două clase pe care râsul scriitorului le biciuie la sânge. Oamenii temători de a gândi, lipsiți de vlagă, sunt demascați cu asprime. (Profesorul Belicov din „Omul în cutie“). Autoritățile țariste supuse fățărniciei și minciunii sunt deasemeni înfierate de râsul puternic și batjocoritor al lui Cehov. (Polițaiul Ociumelov, din „Cameleonul“).

Dar câteodată, Cehov nu mai râde. Devine îndurerat și simplu, ca atunci când scrie „Vanica“, povestea băiețașului dela țară care-i dat pe mâna nemilosului cismar Aliahin. Așezat pe scăunașul de cizmărie, Vanica scrie bunicului său, Constantin Macarici, despre viața grea pe care o duce la Aliahin, unde nu învață meseria, ci e silit să legene zi și noapte copilul stăpânului și să facă tot felul de alte treburi mărunte, sub amenințarea bătăii...

Iar în „De-aș putea dormi“ Cehov ne povestește despre micuța Varia, care slugărind din zori în noapte, are o singură dorință: să doarmă măcar o dată pe săturate!

Față de copii, Cehov a avut toată viața o adâncă dragoste și a scris pentru ei povestiri frumoase („Caștanca“, „Băieții“, „Frunte albă“).

Ca autor de piese de teatru, Cehov s'a înscris printre cei mai mari dramaturgi ai Rusiei cu piesele: „Trei surori“, „Livada cu vișini“, „Unchiul Vania“ și altele, care se joacă și azi pe scenele multor teatre din U.R.S.S. și din străinătate.

Iubind cu pasiune oamenii, sentimentele lor cinstite și înalte, Anton Pavlovici Cehov dorea să vină „mai repede acea viață nouă, luminoasă, când vei putea să privești drept și curajos în ochii soartei tale... să fii vesel, liber...“

El n'a putut să vadă puternica viață nouă care se construiește azi sub ochii noștri. El n'a putut să vadă cum se prăbușește societatea burgheză în care el a trăit și pe care atât de crunt a biciuit-o.

Opera lui Cehov se numără printre operele celor mai mari scriitori ai lumii, constituind o avuție de preț a culturii universale.

Al. Ovidiu ZOTTA

Dragă Fernando,

Se împlinește în curând un an de când te-am întâlnit. Ai fost unul din dragii noștri oaspeți la Festival. Imi amintesc cum te-am cunoscut, la o întâlnire a pionierilor din mai multe țări... Ai urcat pe scenă și cei din sală aflând că ai sosit la Festival din Guatemala, după un drum anevoios de mii de kilometri, te-au aplaudat atât că te-ai emoționat și abia ți-ai putut aduna vorbele. Ai început să povestești despre republica ta dragă. Se simțea din vorbele tale că-ți iubești mult patria, mai ales de când soarta oamenilor ei simpli a început să se îmbunătățească.

Luna trecută când am aflat de sângeroasa agresiune a intervenționiștilor nord-americani, îndreptată împotriva țării tale, m'am gândit îndată la tine. Poate că în rândurile luptătorilor împotriva vrăjmașilor vieții voastre te afli și tu, împreună cu tovarășii tăi pionieri.

Dușmanii voștri sunt lași. Văzând că în luptă nu pot să înfrângă poporul vostru — deși au mai mulți soldați, mai multe arme și avioane — au atacat mișelește, pe furiș. Cu ajutorul unui grup de ofițeri trădători guatemalezi, au organizat o lovitură de stat și au instaurat o odioasă dictatură militară. In puține zile s'au perindat la conducerea țării ofițeri cu nume diferite, — plătiți de aceiași imperialiști americani. In puțină vreme acești trădători au furat iar pământul dela țărani, au lipsit de dreptul de vot peste 70% din populație, au umplut închisorile cu patrioți.

Fernando, tu ai simțit bine la Festival ce înseamnă prietenia popoarelor. In aceste zile grele pentru voi, nenumărații voștri prieteni de pretutindeni stau alături de voi. Știm că lupta voastră e grea, dar ea nu va înceta. Asta a spus-o foarte bine poetul vostru, Raul Leiva:

„Și dacă Moartea va veni cu steagu-i neguros, / să frângă al nostru frumos viitor, / din adâncurile pământului nostru negru / va erupe sămânța răzbunării crunte / “.

Șerban VOICU

Strângeți plante medicinale

Dragi pionieri

In zilele de vacanță pe lângă alte preocupări ce aveți este și aceea de a culege plante medicinale care se găsesc răspândite pe câmpii, dealuri și văi.

Plantele medicinale constituie o bogăție naturală a patriei noastre. Din ele se extrag medicamente și se fac ceaiuri.

In aceste luni de vară, se pot aduna cele mai multe plante, de exemplu: flori de mușețel, sunătoare, coada șoricelului, flori de tei, gălbinele, albăstrele, frunze de patlagină, de mure, de fragi, de afine, ramuri de pelin, cozi de cireși și altele.

Adunați aceste plante și uscați-le cu grijă, așezându-le în straturi subțiri la umbră, în pod, în cameră sau magazie pe un loc curat. Plantele uscate le duceți apoi la școala voastră, de unde vor fi colectate de „Plafar“.

Adunând cât mai multe plante aduceți prin aceasta aportul vostru pionieresc la economia statului nostru.

Ilie DINU
director la „Plafar“

In ajutorul participanţilor la concursul de lucrări literare şi de desene

Cum să desenăm

Gh. ŞARU
pictor, Laureat al Premiului de Stat

In aceste puţine rânduri, mă adresez nu numai acelora al căror talent la desen îi face de pe acum să se gândească să înveţe pictura sau sculptura, ci tuturor copiilor şi mai ales acelora care nu vor să deseneze pe motivul „lipsei de talent".

Mulţi nu vor să deseneze fiindcă nu ştiu cum trebuie făcut un desen şi mai ales, nu ştiu cum să-l înceapă.

Voi încerca să vă dau câteva sfaturi care sper că vă vor folosi.

Primul lucru pe care trebuie să-l faceţi după alegerea temei, este desigur pregătirea materialelor de desen, a planşetei, a hârtiei şi a creionului. Să presupunem că ceea ce vrem noi să desenăm, este o floare într'un vas. Vom căuta ca desenul nostru să fie în aşa fel făcut încât să acopere toată hârtia, să nu fie nici prea sus, nici prea jos, nici prea la stânga, nici prea la dreapta. Această operaţie se numeşte punerea sau fixarea în pagină (fig. 1). Mărimea şi formatul hârtiei vor

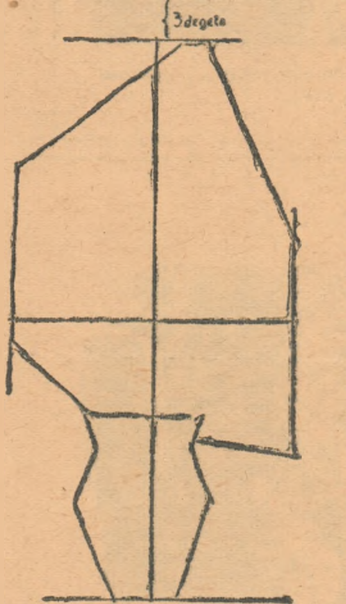

Fig. 1.

depinde de forma modelului pe care vrem să-l desenăm.

Vom căuta să lăsăm cam aceeaşi distanţă, dela marginea hârtiei, până unde vom începe desenul atât sus cât şi jos (cam trei degete).

După fixarea prin puncte

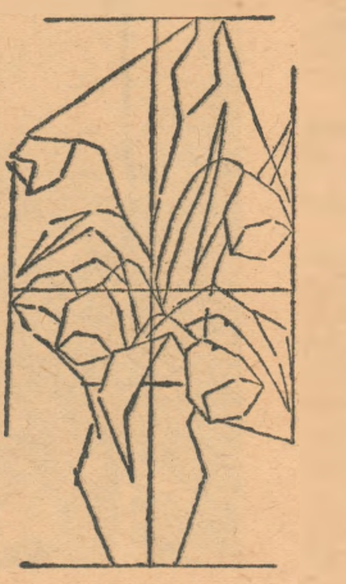

Fig. 2.

sau linii abia vizibile a înălţimii obiectivului, (în cazul nostru a vasului cu flori), vom stabili lăţimea lui. Acest lucru se face măsurând din ochi (lăţimea în raport cu înălţimea) sau şi mai bine, cu creionul pe care îl vom ţine perpendicular pe mâna bine întinsă în dreptul ochiului.

Astfel vom constata că înălţimea vasului cu flori pe care deja am fixat-o pe hârtie, este — să zicem — de două ori mai mare decât lăţimea lui. In acest caz lăţimea va fi cât jumătate din înălţime.

Odată aflată şi această dimensiune, vom fixa-o deasemenea la mijlocul hârtiei (vezi fig. 1). Prin acest procedeu realizăm două lucruri foarte importante: vom stabili precis raportul dintre înălţimea şi lăţimea obiectivului şi îl vom plasa bine pe hârtie ceea ce dă, bineînţeles, un aspect frumos. Vom căuta apoi să obţinem şi alte proporţii. Să presupunem că vasul (fără flori) după măsurătoarea cu creionul, aşa cum am arătat mai sus, este a treia parte din înălţimea totală (vasul + florile) Vom face acelaş lucru pe hârtie. După ce am fixat şi alte dimensiuni necesare, trecem la desenarea obiectivului. Aici, ţin să vă atrag atenţia asupra unui lucru foarte important şi anume: desenul trebuie pornit în linii mari şi cât mai simplificat. La început ne vom folosi de linii ajutătoare care vor da desenului un aspect geometric şi care se pot şterge uşor (fig. 2), apoi încetul cu încetul vom trece la amănunte (fig 3).

Desenul pornit astfel nu va avea greşeli de proporţie. Ce s'ar întâmpla dacă nu aţi respecta această metodă? Ia închipuiţi-vă că cineva, în loc să facă tot ce am scris sus, s'ar apuca să deseneze frunza cea mai de sus, apoi alta şi aşa mai departe. Rezultatul ar fi dezastros; desenul sau nu ar încăpea în hârtie, sau ar fi foarte prost plasat.

Fig. 3.

Plecând însă metodic dela forma generală până la amănunt, desenul va fi terminat pe nesimţite şi într'un mod plăcut.

Odată desenul făcut corect, trebuie să-l umbrim. Umbrele ne arată formele, volumul obiectivului. Pentru a umbri cât mai bine, trebuie să ştim în primul rând din ce parte vine lumina. E bine să căutăm la început să despărţim

Fig. 4.

părţim lumina de umbră prin linii (fig. 4). Asta ne învaţă să găsim forma umbrei cât mai bine.

E bine să ne fixăm dela început pe desen, câteva tonuri de umbră, dela cel mai închis, până la lumina cea mai puternică, şi abia după aceea să trecem la umplerea desenului cu umbre şi la rotunjirea lor.

Dragi copii, dela început şi până la terminarea lui, un desen trece prin mai multe etape şi anume: fixarea în pagină, desenarea în linii mari a conturului, desenarea amănuntelor, despărţirea luminii de umbră, umbrirea.

Trecerea dela o etapă la alta, înainte de a fi terminat pe cea anterioară, precum şi nerespectarea acestor etape şi a ordinei lor, este cât se poate de dăunătoare şi poate duce la nerealizarea desenului sau la neterminarea lui.

Şi acum, vă urez mult succes în creaţia voastră de tineri desenatori!

Vara pionierească

Mă joc cu copii mici

In vacanţa aceasta strâng noi plante pentru ierbar, ajut părinţilor la treburile de pe lângă casă, şi mult timp mi-l petrec alături de copiii mici din vecini. Le citesc diferite cărţi ilustrate şi apoi îi pun să povestească cu cuvintele lor ceea ce au înţeles. Ei povestesc frumos, iar eu mă bucur.

Organizez cu ei întreceri la desen şi facem împreună construcţii în nisip. Eu caut să le fac plăcut timpul şi sunt mulţumit că pot să-i învăţ multe lucruri care pentru ei sunt noi.

Mircea SLENIN
cl. a VI-a
Şc. de 7 ani mixtă nr. 9, Iaşi

O zi la pescuit

Soarele a răsărit... Eu şi cu ceilalţi prieteni ai mei am pornit-o disdedimineaţă spre râul Ialomiţa la pescuit. Mult îmi place să pescuesc în timpul verii!

Am asvârlit uşor undiţele în apă în locul care ştiam că se găsesc peşti şi am stat ca vreo jumătate de oră. Apoi... am tras undiţa afară. Bucuria noastră a fost mare. Pescuitul în acea zi ne-a mers din plin.

In după amiaza aceleeaşi zile am plecat din nou la pescuit cu încă trei pionieri mai mici cărora le-am arătat cum se prinde peştele. In tabăra noastră de curte vom avea un cerc de tineri pescari din care voi face parte şi eu.

Ion ORBECI
comuna Şotânga, raionul Pucioasa

Pe malul mării

O zi de vacanţă pe ţărmul însorit al mării. Neastâmpăraţi, copiii s'au strâns la joacă.

Cercetaţi trecutul poporului nostru

Dacă ar fi să se întocmească o hartă în care să fie însemnate toate locurile cu trecut istoric din ţara noastră, aproape că n'ar rămâne sat sau oraş care să nu fie trecut acolo. Fiecare colţişor din ţara noastră păstrează amintiri despre trecutul de luptă al poporului nostru. Pe dealurile mai înalte se văd urme de castele, în pământ se găsesc diferite obiecte care ne vorbesc despre cei care au trăit cu mii de ani în urmă pe pământul ţării noastre.

Pentru a afla din tainele istoriei, pionierii din Cercul de istorie dela Palatul pionierilor din Bucureşti, sprijiniţi de Societatea de Ştiinţe Istorice şi Filologice, au pornit în cercetarea trecutului istoric al Bucureştiului şi al împrejurimilor sale. Ei vă invită şi pe voi să luaţi parte la această acţiune frumoasă şi interesantă cercetând trecutul locurilor unde trăiţi. Din povestirile bătrânilor, de pe terasele apelor sau luând parte la săpăturile arheologice (cei care stau în apropierea şantierelor arheologice) veţi putea afla multe lucruri din trecutul istoric al satului sau oraşului vostru. Despre trecutul mai apropiat vă pot povesti oamenii mai în vârstă.

Despre tot ce aflaţi în cercetările voastre scrieţi pe adresa: Cercul de Istorie al Palatului pionierilor, Bucureşti.

Va fi iertat Marin, sau nu va fi?

Părinţii au fost de părere că dacă n'are nevoie de acuarele la şcoală, să lase că o să şi le cumpere altădată iar acum, din banii care sunt, să ajungă pentru celelalte trebuinţe ce nu pot fi amânate: abonamentul la gazetă şi repararea pantofilor. Bine înţeles că Marin nu putea decât să se învoiască cu aceasta. Cine chibzuieşte mai bine rostul cheltuielilor în casă, dacă nu părinţii?

Totuşi, lui nu-i ieşeau din cap acuarelele, nu-l lăsa în pace dorinţa de a le avea numaidecât. S'a apucat într'o zi să facă ordine între cărţile lui şi astfel, constată că prietenul şi colegul său de bancă nu i-a mai adus înapoi frumoasa carte de poveşti scrise de Andersen... Frumoasa carte de poveşti... ce ilustraţii în culori, în culori de acelea pe care le poţi reproduce cu acuarele!... Dar de unde să iei acuarele? Deodată în mintea lui Marin a săgetat ceva, aşa, iute ca un sbor de rândunică. Săgetarea a fost scurtă, în treacăt, mai că nici nu şi-a dat seama Marin de ea, dar pentrucă a luat totuşi aminte, gândul a revenit, s'a statornicit cu povaţa lui amăgitoare şi n'a mai plecat. Nici Marin nu l-a alungat.

FAPTA

Colegul de bancă a înţeles simplu că trebuie să înapoieze cartea de poveşti, mai ales că Marin i-a pus în vedere să i-o aducă negreşit. A pus deci cartea în ghiozdan, dar odată ajuns la şcoală, luându-se cu lecţiile, a uitat de ea. După pauza mare, iată că vine Marin şi i-o cere. Ia-o însă de unde nu-i.

A început discuţia:

— Ţi-am adus-o, Marine. Am avut-o în ghiozdan!

— Cum, ai avut-o? Nu vreau să ştiu nimic. Mie să mi-o plăteşti, atâta îţi spun!

„Mie să-mi plăteşti cartea!" a spus răspicat Marin. Cum a putut? Doar el a luat cartea, pe ascuns, din ghiozdanul colegului. Iar când părinţii colegului l-au întrebat câţi bani cere, Marin a răspuns fără să clipească:

— Nouă lei.

N'avea importanţă că în realitate cartea costase vreo cincisprezece lei. Nouă lei ajungeau pentru acuarele! Şi poate că Marin şi-ar fi cumpărat acuarelele, le-ar fi dat în păstrare unui alt coleg ca să le ferească astfel de ochii părinţilor, dacă Sandu, unul din fraţii mai mari, n'ar fi dat din întâmplare peste cei nouă lei.

LA CE NU S'A GÂNDIT MARIN

Şi aşa, Marin s'a văzut în situaţia că trebuie să dea socoteală. Părinţii, în ochii cărora s'a oglindit de multe ori bucuria pentru notele bune luate de fiul lor la învăţătură, fraţii mai mari care l-au înconjurat cu atâta dragoste pe frăţiorul pionier, şedeau acum miraţi şi foarte mâhniţi. Nu e uşor într'o astfel de împrejurare. Mai ales că sunt două lucruri principale la care nu s'a gândit Marin, dar acum iată, i s'au arătat înainte, cu o judecată aspră.

Intâi. Supărarea colegului când acesta n'a fost în stare să înţeleagă ce s'a petrecut cu cartea, ştiind doar atât că a avut-o la el şi că în chip cinstit a vrut să o dea înapoi; cât de greu îi va fi fost când a trebuit să ceară acasă bani ca să plătească o pagubă, de care habar n'are cum să răspundă.

Al doilea. Ce preţuire şi încredere mai poate să aştepte Marin din partea băiatului acesta pe care el l-a înşelat într'un fel josnic? Dar din partea altora, care de bună seamă vor afla despre fapta lui?

Demnitatea lui personală, cinstea în prietenie, aceste două lucruri care pentru om, înseamnă mai mult ca orice, îi păreau nimicite. Chipuri cunoscute de colegi, printre ei fiind şi aceia cărora Marin le-a spus mai de mult că unele fapte de ale lor nu corespund cu titlul de pionieri, apoi învăţătorul, părinţii colegului înşelat, şi alţi părinţi, vecinii, pe toţi îi şi vedea Marin că-şi întorc dela el capul în altă parte şi îl auzea: „Un băiat netrebnic!"

Da. E greu într'o astfel de împrejurare. E cu atât mai greu cu cât te cuprinde teama că ai pierdut pentru totdeauna preţuirea şi încrederea oamenilor.

SUS!

Suntem fericiţi că părinţii noştri, familia în care adesea lovim cu purtările noastre, rămân neclintiţi în dragostea lor şi atunci când am greşit; nu-şi pierd speranţa că pot avea încredere în noi şi ne trag de mână să ne ridicăm. Urmând ascultător sfatul părinţilor, Marin a mers acasă la colegul său, ca să înapoieze cei nouă lei.

In aproape unsprezece ani de viaţă, Marin n'a ştiut că sunt clipe în care inima ţi-o strâng nişte cleşte şi te apasă o greutate imensă, iar cu gura ta parcă ar rosti altul cuvinte. Când a salutat-o pe mama colegului său şi i-a întins banii, Marin le-a descoperit pe toate acestea la un loc. Abia a putut să îngăimeze:

— N'am avut drept să vă cer banii... Cartea am ascuns-o eu şi... niciodată n'am să mai fac un lucru necinstit... Dacă puteţi, vă rog să mă iertaţi!...

— Te iert băiete, i-a răspuns mama colegului.

Deci clipele acelea grele au trecut. Dar nu s'a liniştit încă Marin pentrucă conştiinţa redeşteptată nu se împacă uşor.

„Te iert, băiete..." In minte totuşi se răsuceşte ca un cui întrebarea: „E adevărat că m'a iertat, sau mi-a spus aşa din bunătate? Şi dacă amintirea faptei va păta cu ruşine toată viaţa mea?"

Sbuciumul lui Marin e de înţeles. Fără îndoială însă, toţi vor să creadă că de acum înainte Marin se va gândi mai mult la ceea ce face şi mereu va tinde să fie în rândurile oamenilor demni.

Elena EDROIU

165 de ani dela căderea Bastiliei

In fiecare an, la 14 Iulie, poporul francez trăieşte o zi de mare sărbătoare.

La Paris, zeci de mii de oameni ,însufleţiţi de amintirea istoricelor zile ale revoluţiei din 1789, pornesc din Piaţa Bastiliei spre Piaţa Naţiunii, demonstrând pentru libertatea şi independenţa Franţei. In primele rânduri ale manifestanţilor se află cei mai buni fii ai Franţei, comuniştii.

Deasupra Parisului, răsună imnul revoluţionar „Marseilleza".

Dar o astfel de sărbătorire a lui 14 Iulie nu e privită cu ochi buni de asupritorii poporului francez. Anul trecut, poliţia guvernului Laniel a tras în cei care serbau marea sărbătoare a Franţei. Au fost ucişi şapte francezi, au fost răniţi alţi o sută.

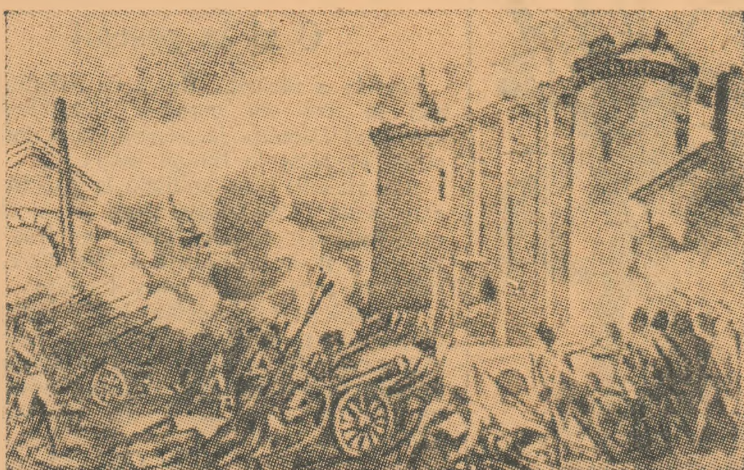
Sărbătorirea lui 14 Iulie înseamnă o amintire neplăcută, pentru asupritorii de totdeauna ai Franţei. Cu 165 de ani în urmă, în anul 1789, poporul francez s'a ridicat la luptă. La 14 Iulie al acelui an, poporul s'a năpustit asupra cetăţii Bastiliei, în care erau închişi luptătorii împotriva nedreptăţilor absolutismului feudal. Inchisoarea Bastiliei întruchipa asuprirea feudală. iată de ce prăbuşirea ei a vestit începutul revoluţiei care a măturat feudalismul.

Poporul francez a doborît feudalismul, dar în locul vechiului asupritor feudal, a apărut noul asupritor: burghezia, trădătoare a revoluţiei.

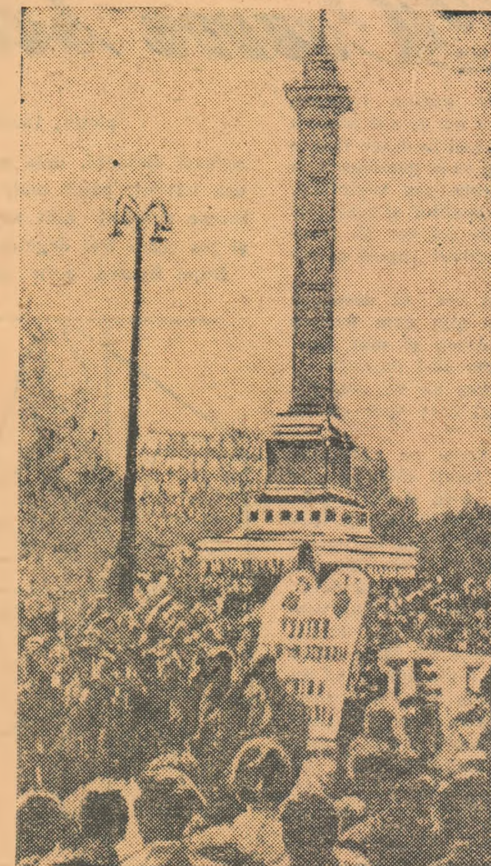
In zilele noastre, burghezia franceză e gata să-şi vândă ţara imperialiştilor americani.

Dar poporul francez ştie să-şi apere patria.

In prezent, la Paris se desfăşoară un „Festival naţional al tineretului francez", un festival, al păcii şi prieteniei. Anul acesta, la 14 Iulie, la chemarea Partidului Comunist Francez, poporul va manifesta din nou, cerând încetarea imediată a războiului murdar din Indochina, respingerea tratatelor războinice; poporul Franţei va manifesta iar pentru pace şi pentru o viaţă mai bună.

14 Iulie 1789 — Căderea Bastiliei

14 Iulie 1953 — O manifestaţie a poporului la Paris

„Cupa Scânteii pionierului"

Prima dată la concurs

Cu câteva zile în urmă când mă hotărîsem să particip şi eu la concurs, mă gândeam cu emoţie la clipele când voi lua startul cu pionieri care ştiu mai de mult să inoate. Eu am învăţat înotul doar astă iarnă, când am absolvit cursul de înot dela bazinul acoperit Floreasca. La început mă temeam de apă. Dar cu timpul antrenamentele regulate m'au ajutat să înot destul de bine. Acum am început antrenamentele la bazinul dela Palatul pionierilor unde se vor desfăşura şi concursurile.

Am observat că trebuie să acorzi multă atenţie pornirii dela start. Intr'o săritură luată cu viteză şi chibzuită nu te afunzi prea adânc în apă şi acest lucru te ajută să câştigi şi timp şi distanţă.

Vasile VEŞCA
clasa a VI-a
Şcoala de 10 ani nr. 9, raionul 1 Mai

Acum voi fi pregătit mai bine

Când am aflat că se va desfăşura cea de a IV-a ediţie a concursului de natuţie „Cupa Scânteii pionierului" m'am bucurat foarte mult.

Am să mă antrenez mult ca să obţin rezultate bune. La concursurile din ediţia a III-a am participat şi eu. Dar pentrucă la etapa pe raioane, m'am clasat doar pe locul doi n'am mai putut continua concursul. Mă întrecuse un alt pionier care inota mai bine. La început am fost dezamăgit, dar pe urmă m'am hotărît să mă antrenez mai temeinic ca la următorul concurs să mă prezint mai bine pregătit. Anul trecut mi-am petrecut vacanţa la Olteniţa lângă Dunăre Şi acolo am cunoscut prieteni care ştiau să inoate mai bine decât mine. Dar după câteva săptămâni de antrenamente am reuşit să inot tot aşa de bine ca şi ei. Iar acum aştept cu nerăbdare zilele când voi putea concura din nou

Constantin CEAUŞU
clasa a VI-a
Şcoala Dudeşti Cioplea
raionul Tudor Vladimirescu

Sütő András

Opinci noi

Publicăm în continuare, povestirea „Opinci noi", de Sütő András, tânăr scriitor de limbă maghiară din R.P.R. Povestirea este tradusă de scriitorul Remus Luca.

— Abia a aşteptat sărăcuţul, să se poată duce la şcoală — murmură printre lacrimi bătrâna, aruncând o privire rugătoare spre domnul Zabola, care arăta şi acum îndurerare şi făcea din spatele perceptorului semne că nu poate face nimic. Primarul trebuie să se supună şi el poruncilor !

— Domnule primar, strânge lucrurile, îi ordonă perceptorul.

„Ei, vezi cum mi se ordonă ?" — spuneau ochii primarului către lelea Makkos în vreme ce el împăturea învelitoarea cu mişcări neîndemânatice. Dar o împăturea. Aşeză pernele în ea şi legă cele patru colţuri între ele.

— Şi opincile. Şi şerparul. Şi cât mai e până la opt sute şaptezeci şi cinci de lei? Cât ?

Ianoşka căzu aproape leşinat peste opincuţele sale. Le acoperi cu trupul lui iar când domnul Zabola apucă de cureluşa care atârna, îşi înfipse dinţişorii în mâna cea grasă.

— Ia te uită la el. Nu... nu... muşcă ! — se bâlbâi surprins. Cum să i le iau ?

— Nătăfleaţă ! — mârâi la el perceptorul şi făcu din ochi semn jandarmului, să nu mai stea înfipt în uşă.

Jandarmul apucă reglementar puşca. Dar n'avea de gând să se folosească de ea. Vroia doar să îndeplinească formele. Făcu doi paşi cu picioarele lui lungi şi se opri în faţa copilului. Nu ştia ce să-i spună. Cum să te porţi cu un asemenea copil, să-l somezi în numele legii ?

— Andrei. Nu-i lăsa... nu-i lăsa !... ridică Ianoşka privirea, dar când văzu puşca, se apucă ţipând cu mâinile de cap .

— Dă-le Ianoşka — zise atunci Andras, Las', c'o să le luăm noi înapoi...

— Da, da, Dă-le încoace — întinse şi jandarmul mâna lui mare.

Auzind glasul lui Andrei, Ianoşka păru să prindă curaj şi se ridică. Deschise ochii şi văzu că în odaie s'a făcut mai întuneric: nimeni nu se gândise să mai ridice fitilul lampei.

— Ei, — bombăni jandarmul şi rămase mai departe nemişcat.

Ianoşka îi întinse opincuţele. Apoi şerparul. Ca să-l poată da, îl descinse.

Iar în tăcerea care se aşternu brusc, ca şi cum n'ar mai fi bătut decât inima copilului, se auzea limpede numai ticăitul împiedicat şi surd al ceasului furat...

Ianoşka ar fi vrut să plângă, dar nu putea. Când văzuse arma jandarmului atât de aproape, i se oprise răsuflarea. Şi dintr'o dată îşi veni în fire. I se păru că de-ar face o singură mişcare s'a sfârşit cu viaţa. Nu ştia dacă-l vor împuşca, ori ce vor face cu el, nu-i trecu prin cap decât atâta, că dacă nu se face ghem mic mititel cât o gâză, atunci lui n'o să mai fie nevoie să-i cumpere nimeni opincuţe. Abia acum înţelese că oamenii aceia, care intraseră în casa lor fără să bată la uşă, sunt foarte puternici, mai puternici decât fratele lui. Fiindcă, poftim, intră, îţi scot opincile din picioare, şerparul dela brâu, velinţa roşie de lână de pe pat. Le iau şi le duc cu ei, au şi ajuns afară în curte, maică-sa plânge în pridvor, iar Andrei ?

Andrei stă cu picioarele depărtate şi braţele încrucişate în mijlocul casei, cu privirea aţintită în gol. Lui Ianoşka i se păru că ochii fratelui său s'au făcut negri, dar numai pentru o clipă, fiindcă de îndată ce întoarse capul şi ridică flacăra gata să se stingă a lămpii, ochii săi jucară iar în lumina lor obişnuită. albaştri ca oţelul. Dar de ce-o fi stând aici, de ce nu dă fuga în uliţă ? Poate se teme. De bunăseamă se teme, s'a speriat de arma jandarmului.

— De ce ai zis să i le dau ? — strigă acum Ianoşka aproape ţipând. De ce i-ai lăsat să-mi ia şerparul ? Andrei ! Nu auzi, Andrei ? !...

— Nu de frică.

— Te-ai temut de el.

— O să luăm noi opincile alea înapoi, Ianoşka.

— Ba n'o să le mai văd eu niciodată — şi începură să-i curgă lacrimi. N'o să ni le dea înapoi, fiindcă te temi de ei. Toată lumea se teme...

Ianoşka nu fusese niciodată încă dezamăgit de fratele lui. De data asta era dezamăgit. Până acuma îl socotise cel mai puternic, cel mai cuminte dintre toţi. Un uriaş care ar fi putut ridica cu o singură mână satul întreg. Când alţii mai mari decât dânsul îi căutau pricină, Ianoşka zicea întotdeauna: „Aşteaptă numai, că vine el frate-meu şi vă arată el vouă !" Şi de câte ori nu oftase şi maică-sa : „Vai dacă ar fi acuma Andrei aici !" Poftim, acuma-i aici. Şi cu toate astea, tot i-au luat opincuţele cele noi. Le-au lăsat casa goală. Deşi Andrei ar fi putut să-i ia jandarmului arma. Această dezamăgire neaşteptată îl întristă grozav pe Ianoşka. Şi cum stătea şi plângea prăvălit pe pat, se gândi la Marika. Să se ducă la ea, s'o roage să vorbească cu notarul. O să se ducă aşa, desculţ. şi dacă aleargă repede, n'au să-i îngheţe picioarele. O să-l vadă şi notarul şi o să-l întrebe : „Nu ţi-e frig la picioare, băiete ?" „Vai, ba mi-e tare frig, domnule notar, dă-mi înapoi opincuţele cele noi"...

Dar nu putu să se gândească până la capăt la toate acestea, deoarece veni maică-sa şi împreună cu ea, grozav de înfuriat, bătrânul Mate Sandor, un om de şaptezeci de ani cu obrazul numai sbârcituri şi cu mustaţa sburlită. După el intră plângând nevastă-sa, nepoată-sa în vârstă de 15 ani, cumnată-său, vecinul, ginerele, precum şi alţi oameni depe aceeaşi uliţă. Toţi „restanţieri". Executorii îi luaseră unuia porcul, altuia mobilele, velinţele, straiele de duminecă.

— Andrei ! Ascultă la mine, dragule — strigă răguşit moşneagul apucând securea cu amândouă mâinile — mă duc la ei : îi ucid şi pe urmă n'au decât să mă bage la temniţă !

Bătrânul răsuflă greu, în ochi i se iviseră vinişoare roşii, iar sbârciturile i se înmulţiseră pe faţă. Nevastă-sa, ca şi cum l-ar fi văzut ajuns cu adevărat la primărie, se văicărea ţipând în gura mare şi se agăţa de braţul bărbatului ei, să lase securea, să nu facă prostii. O s'o ducă ei şi fără perne, la anu are să crească cânepa nouă, până atunci o vor scoate ei cumva la capăt.

(Va urma)

Redacţia şi administraţia: Bucureşti Piaţa Scânteii, tel 761 00. 760 10 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin".